

Arrest

**nr. 68 773 van 19 oktober 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 oktober 2011 tot binnenkomstweigering met terughrijving-asielzoeker (bijlage 11ter) en van de beslissing van 17 oktober 2011 van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 oktober 2011 om 18 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juli 2011 komt verzoeker toe in de luchthaven te Zaventem met een vlucht uit Turkije. Verzoeker legt een vervallen visum voor.

Op 11 juli 2011 dient verzoeker een asielaanvraag in. Met toepassing van artikel 72, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) wordt hem een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggrijping – asielzoeker afgegeven.

Op 8 augustus 2011 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissing waarbij hem de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 13 oktober 2011 wordt een nieuwe teruggrijping gepland. Op 14 oktober 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Diezelfde dag wordt een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggrijping – asielzoeker genomen (bijlage 11ter), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 72, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 28 januari 1988 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, is de toegang tot het Rijk geweigerd: aan (...)

Derhalve wordt betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt.

Art. 3, eerste lid, 2°: Niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning.”

Op 17 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 oktober 2011. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Overwegende dat betrokkene een eerste asielaanvraag indiende op 11.07.2011; dat het CGVS op 08.08.2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dat hem dezelfde dag werd betekend; Overwegende dat betrokkene een tweede asielaanvraag indiende op 14.10.2011; overwegende dat betrokkene stelt een tweede asielaanvraag in te dienen zonder dat zij enig element aanbrengt; dat betrokkene derhalve geen nieuw gegeven aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen;

Overwegende dat betrokkene derhalve geen nieuw element aanbrengt in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980 dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde voornoemde wet.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde teruggedreven.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing tegen de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Artikel 51/8, derde lid bepaalt dat een beslissing om een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens – dit wil zeggen gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen – aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld.

Overeenkomstig het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts bevoegd om van de voorliggende vordering tot schorsing kennis te nemen, mocht aangetoond worden dat de nieuwe asielaanvraag wel degelijk op nieuwe gegevens is gesteund. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 stelt uitdrukkelijk dat de interpretatie die het Hof in zijn arresten 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet heeft gegeven, evenzeer geldt ten aanzien van het “nieuwe” artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Dit impliceert dat verzoeker een ernstig middel moeten aanvoeren waarin hij de inhoudelijke wettigheid van de beslissing aanvecht en uiteenzet dat de beslissende overheid de door hem aangevoerde “nieuwe gegevens” ten onrechte buiten beschouwing laat.

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat de motivering zich beperkt tot een louter vage, stereotype-stijlformulering die haaks staat op de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft niet naar recht gemotiveerd en is onredelijk tot zijn besluit gekomen. Verzoeker stelt vast dat geen melding wordt gemaakt van het nieuwe element ter staving van zijn tweede asielaanvraag, met name de PV van de Ghanese politiedienst van 4 juni 2011 die per DHL aan verzoeker op 18 augustus 2011 werd overgemaakt. Dit document heeft geen voorwerp uitgemaakt van een onderzoek in het kader van de eerste asielaanvraag. Het betreft feiten of situaties die hij pas na de laatste fase in de procedure van de eerste asielaanvraag kon aanbrengen en die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Het document voldoet aan de criteria van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens aangezien het nieuwe element niet werd beoordeeld waardoor verweerder tot een onredelijk besluit komt. In het tweede middel legt verzoeker de nadruk op het feit dat het nieuwe element onomstotelijk een belangrijk element is dat nergens wordt vermeld in de bestreden beslissing.

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens

- nieuwe moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.
- relevant zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of

van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13^{quater}). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

Waar verzoeker thans verwijst naar 'nieuwe stukken' door hem ingediend naar aanleiding van de tweede asielaanvraag, blijkt uit de stukken van het administratief dossier geen 'nieuw stuk' te zijn ingediend. Het stuk waarnaar verzoeker verwijst wordt thans bij het verzoekschrift voor het eerst voorgelegd, zodat verweerder er geen rekening mee kon houden. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt een verwijzing naar de stukken die thans worden voorgelegd. Evenmin bevat het dossier een aanwijzing omtrent ingediende stukken op 14 oktober 2011 naar aanleiding van de tweede asielaanvraag. Verzoeker maakt niet aannemelijk deze stukken te hebben overgemaakt aan verweerder waardoor hij verweerder bezwaarlijk kan verwijten er geen rekening mee te hebben gehouden.

Ter terechtzitting wijst de raadsman van verzoeker op de datum van de DHL verzending en de plaats van verzending, met name het "nieuwe stuk" is verstuurd naar het gesloten centrum op 18 augustus 2011. De medewerkers van het gesloten centrum hadden, volgens verzoeker, dit stuk bijgevolg in hun bezit. Vooreerst wijst de raadsman van verweerder erop dat het verzenden van stukken naar het gesloten centrum niet tot gevolg heeft dat deze stukken 'automatisch' dienen gevoegd te worden bij een nieuwe asielaanvraag. De raadsman van verweerder wijst er bovendien op dat, - los van de vraag of het stuk werd overgemaakt aan verweerder ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag-, verzoeker geen verantwoording geeft waarom hij zolang heeft gewacht met het overmaken van dit stuk. De raadsman betoogt dat het stuk in het gesloten centrum niet onmiddellijk werd overgemaakt aan verzoeker. Op de vraag wanneer het stuk werd overhandigd aan verzoeker kan geen antwoord worden gegeven. Verzoeker stelt dat het hem pas na zijn terugkeer uit het ziekenhuis werd overhandigd. Op de vraag wanneer verzoeker is ontslagen uit het ziekenhuis kan hij evenmin een antwoord geven. De raadsman van verweerder wijst op het medisch attest van 7 september 2011 waaruit blijkt dat verzoeker 'onverwijderbaar' was tot 17 september 2011.

De Raad stelt vast dat het nieuwe stuk geen deel uitmaakt van de stukken van het dossier. Dit wordt niet betwist. Evenmin bevat het administratief dossier stukken waarin er wordt verwezen naar dit "nieuwe stuk". Verzoeker heeft in zijn schriftelijke verklaring waarbij hij om asiel verzoekt niet verwezen naar een nieuw stuk ter ondersteuning van zijn nieuwe asielaanvraag. Waar verzoeker thans betoogt dat het nieuwe stuk wel degelijk werd afgegeven aan een medewerker van het gesloten centrum 127bis wordt dit gegeven niet bevestigd in het administratief dossier. Verzoeker laat na deze bewering *in concreto* aan te tonen of te bewijzen. Zijn betoog blijft aldus beperkt tot een loutere bewering. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk het nieuwe stuk niet eerder in zijn bezit te hebben dan sinds 14 oktober 2011. Verzoeker geeft geen afdoende verklaring waarom hij het stuk niet eerder kon voorleggen, te meer nu blijkt, overeenkomstig de stukken in het administratief dossier, dat verweerder op 13 oktober 2011 een nieuwe terugdrijving had gepland, voorzien op 20 oktober 2011. In dit verband wordt overigens opgemerkt dat het verzoekschrift, ingediend daags voor de geplande terugdrijving, voor het eerst wijst op het "nieuwe stuk" dat ter attentie van verzoeker werd verstuurd naar het gesloten centrum 127bis en dat (volgens het DHL bericht van ontvangstname) werd ontvangen op 18 augustus 2011.

Verzoeker maakt met zijn betoog *prima facie* niet aannemelijk dat hij een nieuw gegeven of nieuw stuk in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht. Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat verweerder op onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen met name dat *“derhalve geen nieuw element aanbrengt in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980 dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde voornoemde wet”*.

Verzoeker heeft *prima facie* niet aangetoond dat de door hem aangevoerde ‘nieuwe gegevens’ ten onrechte buiten beschouwing werden gelaten door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

De vordering tegen de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag is derhalve onontvankelijk.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing tegen de beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving-asielzoeker.

Luidens artikel 39/78, eerste van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden en de wijze waarop deze rechtsregel wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972 en RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Met betrekking tot de beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving-asielzoeker geeft verzoeker niet op voldoende wijze te kennen welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel door de bestreden handeling is geschonden en in welk opzicht die regel of dat beginsel is geschonden. Verzoeker betwist het motief in de bestreden beslissing niet, met name dat hij niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning.

De vordering schorsing tegen de beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving-asielzoeker is derhalve onontvankelijk.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. TRICOT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

N. MOONEN